

ort närmast belägna gymnasier, emedan det för lärjungarne vid de aflägsnare läroverken blefve nära nog omöjligt att begagna sig af densamma; äfvensom den antingen skulle leda tid ökad, icke till minskad kostnad för föräldrar och målsmän.

Senatorn önskade på grund af det anförda, att åt Senatens *Économie-departement* måtte öfverlemnas att vidtaga sådan åtgärd, att icke mindre det ofvan anmärkta extra ordinära förhøret med abiturienterne från lyceum i Helsingfors komme att afskaffas, utan äfven vid statens läroverk lärjungarnes öfveranstängande må förekommas.

10 Skulle likväl Kejsrerliga Senaten finna för godt att tillstyrka det ifrågavarande förslaget, borde tiden för studentexamen så bestämmas, att examinatorerna vid Universitetet icke kränktes i sin rätt att åtnjuta den af statuterna för universitetet dem medgifna ferie, hvilken rätt de sig äfven förbehållit.

428 S. H. ANTELL – J. V. SNELLMAN 9.III 1865
HUB, JVS handskriftssamling

20

Gamle Vän och Broder!

För ditt senaste vänskapsfulla bref får jag tacka Dig varmt. Det har mycket lugnat mig, men jag måste förbindligast anhålla, att Du äfven, denna gång, fritager kronobetjeningen ifrån all, äfven den aflägsnaste motsträfvighet i frågan att befordra den äskade depositionen af kornet. Saken bedrefs genom sockne stämmor under pastorernes presidium och allmogen uttalar å dessa sin röst utan all inblandning å nämnde tjenstemäns sida. Jag står så godt som med ena foten i slädan på vandrings till Helsingfors hvarest jag anhåller att få bombardera Dig med en ganska diger promemoria – idel bekymmerfulla saker. Bered Dig nu min gode Broder på ett engla tålmod, derom beder

30

Vännen
S. H. Antell.

Kuopio den 9:e Mars 1865.

429 J. V. SNELLMAN – A. ARMFELT 11.III 1865
RA, A. Armfelts brevväxling

40

Högvälborne Herr Grefve.

För Högvälborne Herr Grefvens höggunstiga medverkan till den utmärkelse, jag fått mottaga, får jag aflägga min vördnadsfullaste tacksägelse.

Jag ser i den ett tecken af vår Nådiga Monarks ädelmod, hvilken icke tillräknat mig såsom fel att hafva arbetat för en angelägenhet, som bragt Hans Majestät oro och bekymmer. Gud skall dock veta, att jag lika litet som någon annan Finne, hvilken förtjenar detta namn, ville med ett enda ögonblicks sorg löna vårt fäderneslands ädle beskyddare och välgörare. Men sträfvandet till det bättre hörer menniskan till, och det erhållna goda förmår derföre aldrig göra folken förnöjda i den mening, att de icke skulle hafva något mera att begära. Detta är derföre icke något bevis på missnöje och otacksamhet. Det är tvärtom de

50